

Waar kan ik de bar van Baia Verde vinden?" vraagt een jongen van een jaar of 20 in het Engels als hij langs de bungalows van het gelijknamige vakantiepark loopt. Kroeshaar, licht kleurtje, Nederlandse uitstraling... ja hoor, Dennis komt uit Nieuwegein. Hij is voor het eerst in Kaapverdië, op zoek naar zijn wortels en logeert bij familie in het vissersdorpje Tarrafal op Santiago. Die familie blijkt groot, tot zijn verrassing. Heel groot. „Ik geloof dat mijn vader wel twintig kinderen heeft," grijnst hij.

Denk aan de Canarische Eilanden, vlieg twee uur door naar het zuiden en daar ligt Kaapverdië. Een groep vulkanische eilanden op zo'n 600 kilometer uit de kust van Senegal, midden in de Atlantische Oceaan, het hele jaar warm weer. Elk eiland is anders.

São Vicente

De reep schaduw is smal, de stoep ook. Het loopt niet makkelijk, want de gaten, kuilen en kapotte stenen zijn talrijk. Een winkel met boeken en kranten; Mindelo is de enige universiteitsstad in Kaapverdië, hier moet toch een boekwinkel zijn? Ja, daar is de boekwinkel. Met muziekinstrumenten aan de muur. Twee mannen zingen, spelen op een gitaar.

Om de hoek ligt Praça, een van de vele pleinen, maar dit is het mooiste, met bomen en bankjes eronder. Hier flaneren en kletsen bewoners aan het eind van de dag. Gevels met beschilderde tegels en het koloniale hotel Porto Grande versterken de Portugese sfeer. Als de avond valt, klinkt muziek door de open ramen: *funaná*, *coladeira* en de weemoedige *morna*. Met overal de geur van gebakken vis, maar peperiger dan in Portugal.

Naar het buureiland Santo Antão gaat alleen een veerboot. Kaartjes worden verkocht

Straatleven

Mindelo, op São Vicente, is de universiteitsstad van Kaapverdië. Het doet Portugees aan.

in de haven, aan een loket zo groot als een A4-tje, op navelhoogte. Dus je moet bukken. Verder is rederij Armas serieus, ze willen alles weten: naam, geboortedatum, adres en als de boot vol is, is hij vol. Morgenavond is er een voetbalwedstrijd op Santo Antão en de bevolking is wild van voetbal, dus alle bootkaartjes voor morgen zijn al verkocht.

Santo Antão

Wandelen valt nog niet mee, met die Duitse routebeschrijving. De rivier volgen... Tja, duidelijk! Rechts is een rivierbedding, bezaaid met grote keien. Niet echt een wandelpad. Langs de oever wordt het kleine beetje water dat nog naar beneden stroomt in een smalle betonnen bak met een brede rand geleid. Het water wordt gebruikt voor de bananbomen en het suikerriet. Zo blijft het dal groen en weelderig. Met een beetje goede wil kun je dat irrigatiekanaal een pad noemen. Maar het houdt op bij een hek.

Ach, het is vakantie. De zon schijnt, de krekels zingen en er is voldoende water in de fles. Nog maar eens insmeren.

De weg langs zee is in elk geval duidelijk, oorverdovend, en biedt een geweldig, steeds veranderend uitzicht over de woeste kust. Golven slaan met brute kracht stuk op de rotsen. Een lekker windje: prima wandelweer.

Middenin het dorp Vila das Pombas aan het eind van de groene vallei van Paúl ligt het terras van Bettie, een ras-Rotterdam-Kaapverdise met een charmante slis in haar stem. Er wonen meer Kaapverdianen buiten Kaapverdië dan in het land zelf, hele generaties zijn uit

Ergens klinkt een ezel; ze noemen het balken, maar het lijkt op een verontwaardigd schreeuwen

